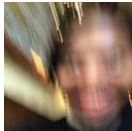

Aquarelschopper

HIPHOP
EARL SWEATSHIRT
Some rap songs Sony
★★★★☆

Al bij zijn debuut bleek Earl Sweatshirt een bitterzoet wonderkind. De toen zestienjarige discipel van Tyler The Creator rapte met een ongezien virtuositeit over choquante nachtmerries. Zijn moeder was zijn discours over verkrachtingen en fysiek geweld beu, en stuurde hem op Samoaans reformatiekamp. De relschopper kwam gelouterd terug, en blik nu al drie albums lang steeds meer naar binnen. *Some rap songs* toont dat daar wel wat woedt: Earl worstelt er met depressie, middelenmisbruik en vooral de relatie met zijn vader, de dit jaar overleden Zuid-Afrikaanse poët Keorapetse Kgositsile. Tekstueel kwamen ze alleszins nooit dichterbij. Waar Earl op *I don't like shit, I don't go outside* nog scherpe verhalen vertelde, schildert hij nu aquarellen met een indrukwekkend rijmschema dat aan Madvillain doet denken. Idem voor de productie: die bestaat uit ruw aangeplakte, vaak beatloze seventies-samples. Het laat de tracks kort, onevenwichtig en experimenteel klinken. Een beetje zoals Earls hoofd, dus.

NICK DE LEU

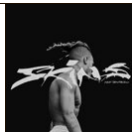

Kort, onevenwichtig en experimenteel: Earl zit niet altijd even goed in zijn vel. © rr

FOLK
NEIL YOUNG
Songs for Judy Warner
★★★★☆

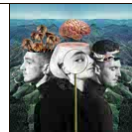
Midden jaren 70 zat Neil Young op een creatieve high, maar tegelijk zeilde hij door woelige wateren. De Canadees, net dertig, legde zijn donkerste gedachten in zijn sublieme 'Ditch trilogy'. Zijn huwelijk met actrice Carrie Snodgrass liep op de klippen, zelf liet hij zijn makker Stephen Stills midden in een gezamenlijke tournee stikken. Hij nam een album op dat tot vorig jaar op het schap bleef. En ondertussen zocht hij zijn roes in drank en drugs. In november 1976 zwaaide hij The Band uit met een klodder coke onder zijn neus. In dat licht moeten we deze nieuwe aflevering in zijn Archives-reeks zien, een bundeling akoestische songs die hij solo opdiende voor hij met Crazy Horse elektrische gitaren aan flarden scheurde. De toon is vrank en vrolijk, de muziek rauw en onopgesmukt. We horen zelden gespeelde songs, embryonale versies, nummers die hij pas jaren later zou opnemen en met 'No one seems to know' zelfs onuitgegeven spul. (tzh)

RAP
XXXTENTACION
Skins Bad Vibes Forever
★★★★☆

Ain't no rest for the wicked: ook na zijn dood blijft XXXTentacion de tongen beroeren. De twintigjarige rapper uit Florida werd in juni neergeschoten door gewapende overvallers. Dat zorgde voor wanhoop – met ? had hij net een plaat uit die de grenzen van de hiphop verlegde – en opluchting – X was onder andere in opspraak gekomen voor mishandeling van een zwangere vrouw.

Op *Skins* blijkt zijn meest gewelddadige, nihilistische materiaal opgebruikt. Helaas mist het ook pit: 'Whoa' en 'Bad' zijn weinig meer dan een half refrein. In 'One minute' pompt Kanye West een paar regels tekst van X op tot een song van drie minuten, voorzien van rockdrums door Blink-182's Travis Barker. Maar dat *Skins* van de studiovloer geraapt is, blijft overduidelijk. Het maakt de plaat een tijdsdocument van een rapper die zijn generatiegenoten inspireerde, en zelf bleef zoeken naar zijn geluid. Maar eerlijk: op ? en debuteert 17 was die zoektocht succesvoller. (ndf)

POP
CLEAN BANDIT
What is love? Atlantic
★★★★☆

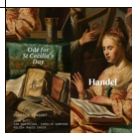
In 2014 waren ze jong, naïef en opgewonden om met hun diploma's in klassieke muziek en architectuur popliedjes te maken waar iedereen blij van zou worden. Op Pukkelpop deden ze de Marquee ontploffen en 'Rather be' brengt ook vandaag nog de zomer binnen. Maar nu is Clean Bandit *very big business* geworden. Grace Chatto en de broers Patterson hebben hun studentikoze outfits ingeruild voor gestileerde scifi-outfits, en maken vlotte electropopsongs. *What is love*, hun tweede album, telt nu al vier monsterhits, wat hun streamingscore boven de vier miljard brengt. We horen snuffes reggaeton, r&b, soul en pop. Heel transparant gemaakt, met volle aandacht voor de melodie, in elke song een bekende gastzanger en dit keer over gebroken relaties, wat het grote meisjespubliek zal aanspreken. Clean Bandit heeft nooit weggestoken dat een breed appeal de ambitie was. Het stoort zelden en soms vonkt het, maar de formule is nu wel erg nadrukkelijk geworden. (vpb)

JAZZ
MICHAEL FORMANEK ELUSION QUARTET
Time like this Intakt
★★★★☆

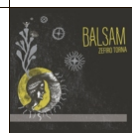
De Amerikaanse bassist Michael Formanek speelt jazz die je nog het best als toegankelijke avant-garde kan omschrijven. Met zijn big band Ensemble Kolossus maakte hij al grote indruk, en ook zijn kwartet met Tim Berne was een feest. Dit keer heeft Formanek saxofonist Tony Malaby aan zijn zijde, nog zo'n ster van de New Yorkse downtown-scene. Diens warme, korrelige geluid op tenor bepaalt de sfeer in de trage opener, een mysterieuze stuk dat langzaam openvouwt. Malaby kiest voor sopraan op 'This may get ugly', een lang en knap geconstrueerde compositie. In 'A fine mess' speelt Kris Davis een voor haar zo typische solo: ingetogen maar rijk aan ideeën. Drummer Ches Smith kiest hier en daar voor de vibrafoon, zoals in 'The new normal', het pakkende slotstuk.

Complexoze swing moet je van deze band niet verwachten, wel bedachtzame, soms cerebrale moderne jazz vol onverwachte wendingen. (pdb)

KLASSIEK
HÄNDEL: ODE FOR ST CECILIA'S DAY
Dunedin o.l.v. John Butt Linn records
★★★★☆

De feestdag van Sint Cecilia, de patroonheilige van alle muzikanten, ligt alweer enkele weken achter ons. Maar de muziek die voor haar werd geschreven, mag wat ons betreft elke dag opnieuw de ether in. Zoals deze opname van het Schotse Dunedin met Händel's ode aan de heilige, orgel spelende heldin. Topdichter Dryden schreef de tekst. Heerlijke verzen zijn het, over muziek als spiegel van de kosmos. Händel voegde er zijn eigen ruimhartige harmonieën aan toe. Nu eens somptueus en groots, dan weer spitant. Ian Bostridge jubelt met zijn volle tenor het hele universum bij elkaar. Sopraan Carolyn Sampson blinkt uit in de tedere, breekbare passages – zoals 'the soft complaining flute'. De echte hoofdrol is echter weggelegd voor de weergaloze spelers van Dunedin: ze strijken met hun feestelijke enthousiasme zowat de sterren van de hemel, zo precies en begeesterend dat je er kippenvel van krijgt. (aph)

FOLK
ZEFIRO TORNA
Balsam Antarctica Records
★★★★☆

Zefiro Torna wil met deze plaat hulde brengen aan de helende en bezwerende krachten van kruiden. Van zachte vrouwenmantel tot gifgroene absint: in één pot gestoofd op de grens tussen oude muziek en folk. De veelheid aan onverwachte kleuren en smaken is alvast dé troef van *Balsam*. Etnische fluiten, doedelzakken, duduk, klarinet, saxofoon: het kan niet op. Maar ook met de stemmen wordt er duchtig getoverd. Onaardse boventoonzang en ijle kreten uit de keel van Raphael De Cock, de warme bariton van Jowan Merckx en bovenal de authentieke sopraan van Elly Aerden. Toegegeven, niet elk nummer heeft diezelfde magische uitwerking. Soms kleeft er net iets te weinig substantie aan de etherische kruiden. En soms tast er al eens iemand net te ver naast de toon om nog helend te zijn. Maar dat deze plaat doet dromen staat vast, en dat je dit het liefst live wil meemaken ook. (aph)